

[Fuglsang.]

mill. kr., indførte for 1 373 mill. kr. og havde følgelig et underskud på 268 millioner. Og endelig havde vi til Østeuropa et underskud på 82 mill. kr., nemlig fra en eksport på 260 mill. kr. og en import på 342 mill. kr.

Netop disse sidste beskedne tal er der efter min mening al mulig grund til at se på. Det drejer sig dog trods alt om lande, som trods vore handelstals beskedenhed omfatter en ganske betydelig del af kloden og dens indbyggere, lande, som ubestrideligt er inde i en rivende udvikling med en hastigt stigende og krisefri økonomi. Naturligvis kan man kun hilse det med tilfredshed, at der nu endelig er afsluttet en aftale om køb af olie i Sovjetunionen, oven i købet til priser, der ligger en tredjedel under monopolernes, men man må have lov til at spørge sig selv, hvorfor det varede så længe, når dog vore nabolande i lang tid har haft en sådan handel. Man spørger sig selv: mon der ikke skulle foreligge andre muligheder, mon der ikke skulle stå andre opredte senge klar, blot vi viser initiativ?

Overhovedet er der efter vi kommunisters mening grund til at støtte det forslag, der fra de finske folkedemokrater er tilsendt Nordisk Råd, om fra Nordens side at foretage en virkelig effektiv undersøgelse af, hvilke muligheder der findes for at komme til at handle mod øst. Netop her ligger en naturlig opgave for Norden og for det nordiske økonomiske samarbejde. Det centrale i noget sådant kan af mange grunde ikke først og fremmest blive vor indbyrdes samhandel, men netop vor fælles optræden udadtil, byggende på den kendsgerning, at vore lande produktions-, handels- og søfartsmæssigt i forbindelse med vor beliggenhed mellem øst og vest vejer adskilligt tungere til, end vort folketal i og for sig berettiger til.

Hvis vi ser på vort eget lands historie, viser den, at det altid betød velstand, når vi udnyttede denne beliggenhed i den fredelige handels tjeneste; netop vor hovedstad København er jo, som navnet siger, vokset op som købmændenes havn. Men det har

aldrig bragt noget godt, når vi ud fra vor beliggenhed udviklede os i diverse stormagters militære eller strategiske planer. Det gælder stadig, at valget for os er enten at være bro og handelsvej mellem to verdener eller at blive en økonomisk udmark i et fællesmarked og en militær forpost for NATO. Vi kommunister vil i vort lands og vort folks interesse arbejde for det første. Vi vil såvel ud fra egne afgørende interesser som af hensyn til samarbejde og afspænding i verdensmålestok gå ind for, at alle muligheder for samhandel og samarbejde til alle sider udnyttes.

Jeg vil herfra sige lidt om vore indre politiske forhold. Der møder os stort set det samme billede som internationalt: en økonomisk og afsætningsmæssig usikkerhed, som de, der har magt til det, søger at lette for deres eget vedkommende ved at vælte virkningerne af den over på andre. Sådan har det trods al tale om velfærdsstat været i alle efterkrigsårene, og dette er på ingen måde ændret under den nuværende trekant-regering.

Det er efterhånden blevet noget af en vane at måle indenrigspolitikken ud fra vor valutastilling. Venstre lader ingen lejlighed gå fra sig til at fortælle, hvordan det var i deres regeringstid, og det nævnes da også tid til anden af den nuværende regering, at valutastillingen er bedre, end den var for et år siden. Det lyder meget godt, men det lønner sig her at se på — ligesom ved de overskud, kommunerne forelægger i deres regnskaber — hvor disse overskud kommer fra, hvem har betalt dem. Selvfølgelig kan man med hensyn til valutabalancen pege på forskellige forhold, bl. a. bedringen i bytteforholdet, dels også den mindre import, både værdimæssigt og mængdemæssigt. Men afgørende har det også været, at bag denne bedring af valutabalancen ligger en bevidst hårdhændet forbrugsbegrænsningspolitik vendt mod de små i samfundet. Med andre ord, bedringen i valutastillingen er i høj grad købt på bekostning af den brede befolknings levestandard. Et ganske godt